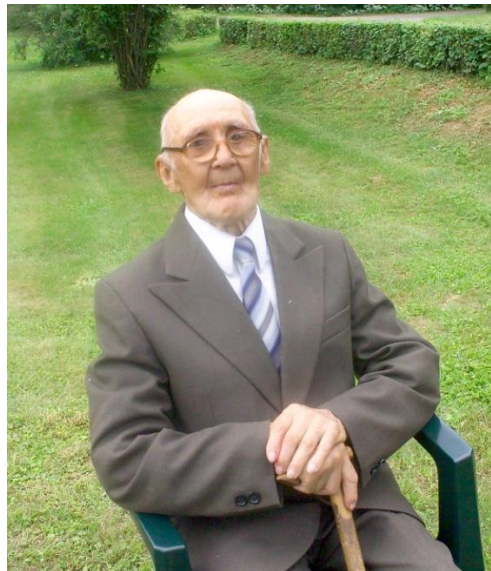

DR. EDUARDAS ZUBRYS – NIEKADA NEPAMIRŠĘS VEIKLOS

Žmogaus egzistavimas žemėje neatsiejamai susijęs su darbu. Darbas, atkaklus darbas, vadovaujantis sveika logika sukuria neįkainojamas vertybes.

*(E. Zubrys, 2007. Konferencijos
„Šių dienų augalų apsauga mokslo ir
agroverslo kontekste“ leidinys)*

2016 m. spalio 8 d. Žemdirbystės instituto Augalų apsaugos skyriaus mokslo darbuotojui, entomologui, daktarui Eduardui Zubriui būtų sukakę 110 metų. Jis gimė 1906 m. spalio 8 d. Gluosnininkuose, Alytaus r. Baigęs studijas Žemės ūkio akademijoje Dotnuvoje (dabar Akademija), 1936–1940 m. dirbo Žemės ūkio rūmuose Kaune, 1941–1944 m. – Žemės ūkio ministerijoje Vilniuje, 1945–1948 m. – agronomu Pavenčiuose ir Šiauliuose, 1948–1956 m. – Vilniaus augalų apsaugos stotyje, 1948–1952 m. – stoties direktoriaus pavaduotoju moksliniam darbui. 1957–1978 m. dirbo Lietuvos žemdirbystės instituto (nuo 2010 m. Lietuvos agrarinių ir miškų mokslų centro Žemdirbystės institutas) Augalų apsaugos skyriuje mokslo darbuotoju. 1967 m. apgynė žemės ūkio mokslų kandidato disertaciją tema „Sandėlių kenkėjai – vabzdžiai bei erkės ir kova su jais Lietuvos sąlygomis“. 1967 m. išleido knygelę „Sandėlių kenkėjai“. Dr. E. Zubrys yra 7 knygų ir brošiūrų autorius arba bendraautoris, parašė per 120 mokslinių ir populiarių straipsnių. Aktyvią darbinę veiklą Institute baigė 1978 m., tačiau ir 100 metų sulaukęs laikraščio „Kėdainių garsas“ žurnalistei į klausimą „Kas dabar jums teikia gyvenimo džiaugsmą?“ atsakė „Kai gaunu dirbti“.

Dr. Eduardo Zubrio puikia atmintimi, energingumu, geranorišku užsispyrimu, poreikiu kažką nuveikti net sulaukus garbaus amžiaus žavėjosi buvę kolegos, kaimynai. Dažną dieną dr. E. Zubrys pėstute išsiruošdavo į daržą arba kapines, rašydavo tekstus įvairiomis temomis. „Tokio šviesaus šimtamečio dar neteko matyti. Pabendraavome su juo tik kelias minutes, o šilumą širdyje jausime dar ilgai. Ar dažnas iš mūsų, net būdamas jaunas, sveikas ir energingas, pasako, kad gyvena karališką gyvenimą? Turbūt to neišgirstume, išklausę net tūkstantį pašnekovų“, – po susitikimo su dr. E. Zubriu 2008 m. gruodžio mėn. sakė Kėdainių krašto ūkininkai Saulius Dambrauskas ir Vidmantas Kvedaras, nustebinti, kad senolis į klausimą: „Kaip gyvenate?“ su šypsena atšovė: „Karališkai“.

Dr. E. Zubrys mirė 2010 rugpjūčio 24 d. Jo per šimtmečio jubiliejų pasakyta mintis „Manau, kad gyvenimą ilgina meilė jam. Viską reikia daryti su ugnele ir tikėjimu“ yra tarsi paraginimas džiaugtis kiekviena diena ir tikėti tuo, ką darai.

**DR. ZIGMAS VINICKAS –
GYVENIMĄ PASKYRĘS
FITOPATOLOGIJAI**

*Man gyvent padėjo humoro gyslė. Kažkur reikia
pasieškoti ir optimistiškesnių tonų. Išgyvenau du
didžiuosius karus, bet galvoju, kad galėjo būti dar
blogiau. Ta mintis man padeda gyventi.*

*(Z. Vinickas. 1997 m. interviu
laikraščiui „Kėdainių garsas“).*

Zigmantas Vinickas gimė 1906 m. lapkričio 19 d. ūkininkų šeimoje, Marijampolės apskrities Padovinio valsčiaus Geležinių kaime. 1919 m. pradėjo lankyti Marijampolės apskrities Išlandžių pradžios mokyklą. 1920–1924 m. mokėsi Kalvarijos pradinėje mokykloje, 1924–1928 m. – Marijampolės Rygiškių Jono gimnazijoje.

1928–1930 m. studijavo Vytauto Didžiojo universiteto Teisės fakultete, vėliau – Humanitarinių mokslų fakultete Kaune, 1930 m. – chemiją ir farmakologiją Kamerino (Camerino) universitete Italijoje, 1931–1934 m. studijas tęsė Žemės ūkio akademijoje Dotnuvoje (dabar Akademija) Kėdainių r. Po studijų keletą metų dirbo įvairiose institucijose, o nuo 1940 m. pradėjo savo kelią augalų apsaugos srityje. 1940–1941 m. dirbo Vilniaus augalų apsaugos stoties Fitopatologijos skyriaus vedėju, Žemės ūkio karantino inspekcijos laboratorijos, Vilniaus miesto savivaldybės Žemės ūkio skyriaus ir Kaune Žemės ūkio valdybos Augalininkystės skyriaus agronomu. 1941–1944 m. dirbo Dotnuvoje Augalų apsaugos stoties vedėju, 1944–1950 m. buvo šios stoties direktorius, 1950–1953 m. Trakų Vokėje, Vilniaus r., Augalų apsaugos stoties prie Žemės ūkio instituto direktorius. 1953–1956 m. laikinai ėjo Lietuvos žemdirbystės ir dirvožemio instituto (Vokėje) Augalų apsaugos sektoriaus vedėjo pareigas. 1956–1962 m. dirbo Lietuvos žemdirbystės instituto (nuo 2010 m. Lietuvos agrarinių ir miškų mokslų centro Žemdirbystės institutas) Augalų apsaugos laboratorijos vedėju. 1957 m. apgynė žemės ūkio mokslų kandidato disertaciją tema „Pomidorų vaisių ligos Lietuvoje ir kova su jomis“. 1963–1970 m. dirbo Instituto Augalų apsaugos laboratorijoje vyresniuoju mokslo darbuotoju.

Sulaukęs pensinio amžiaus savo žinias ir patirtį panaudojo dirbdamas Instituto Mokslinės informacijos ir propagandos skyriaus redaktoriumi. Iš aktyvios darbinės veiklos Zigmantas Vinickas pasitraukė sulaukęs garbaus amžiaus (1990 m.). Mirė 2004 m. balandžio 3 d., eidamas 98-uosius metus.

Nuo pat mokslinio darbo pradžios, 1940 metų, pagrindinė dr. Zigmo Vinicko tiriamojo darbo kryptis buvo parazitinių grybų sukeltos augalų ligos ir priemonės jų daromai žalai sumažinti. Vienas arba kartu su bendraautoriais parašė 15 knygų ir brošiūrų, paskelbė per 200 mokslinių ir populiarių straipsnių, rengė apžvalgas Žemės ūkio ir Visuotinei lietuvių enciklopedijoms. Jis buvo plačios erudicijos, mokėjo kelias kalbas – italų, vokiečių, rusų, esperanto, šiek tiek – prancūzų, anglų ir lotynų. Iki gilios senatvės turėjo puikią atmintį. Iškalbos dovana, subtilus humoras bendraujant su pašnekovu panaikindavo amžiaus, pareigų ribas. Su juo bendravusieji juto jo gerumą, erudiciją, pagarbą žmogui, pakilią nuotaiką.